

Westergrundi kirikuõpetaja oli Hausmann, launis wana mees abikaasaga ja ainsa lapse Sofie'ga, umbes kakskümmend aastat wana. Kirikuõpetaja oli omais wahel-aegades hoolas wana rahade korjaja ja sellest wõttis Büchner asja, ennast temaga tuttavaks teha, ütles ennast lauhe korjaja olemas, kes naabri korjandust näha tahta. Salutus läbi maa oli teda karastanud ja julgust ja täis lootust astus tema külasse, kedagi otsides, kes temale midagi kirikuõpetajast ja perekonnast ütelda wõiks.

Selle poolest tuli temale õnn ühe wana talu-naese kujuk waSta, sest kui wana naese wastatulemine üleannetuma rahwa jutu järel ka just mitte õnne ei tähendada, siis oli ju siin koguni teine asi. Wanad naesed on enamist ikka jutukad ja otsija lootis just ühest seesugusest jutustamisest hirmust kasu. Tema ei olnud eksinud. Kui tema teed kirikuõpetaja juure küsinud, siis oli eideke walmis seda näitama ja küsis sealise rahwa wiisi järel ka kohe wõera asja järel, mida temal nende külal ja kirikuõpetaja juures olla. Büchner wastas põikletas ja mõne osawa küsimisega oli tema pea kõiki asju kirikuõpetaja juures wälja saanud. Kui tütrest jutt tuli, siis ütles eideke: „Kas mina ei piaks kiriku-Sofie't tundma? Muidugi tunnen teda; pilt ja sirge, kuidas ütlete, on tema küll,

aga mustad juuksed, ei, neid temal ei ole!“ See pörutaw sõnum murdis Büchner'i lootust täiesti; aga ümber pöörata tema enam ei wõinud ja sellepärast läks tema õige nokkus kirikuõpetaja majasse.

Kui tema ennast lahtele kirikuõpetajale tuttavaks teinud ja oma tulemist teatud wiisil põhjastanud oli, sattus wana-herra kohe oma õige sõiduwee peale ja nemad jutustasiwad lõbusast üksteisega, kuni üks lahti läks ja üks lahle noor neiuke sisse astus. Tutwustamise juures: „Herra aptheker Büchner, minu tütar Sofie,“ langes wõera haawatud süda koguni hingade sisse: pilt ja sirge oli tema küll, see esimene leitud „kirikutütar“, aga ruuge, koguni wäga ruuge peaga! Waewalt suutis waene oma nukrust peita, pealegi weel, et tema nime nimetamise juures üks kelmlit naeretes üle Sofie näu libisenud oli, mis pärast jutustamise käikus õige sagedast tagasi tuli. Mõte, et tema juures tõeste midagi naljakat olla wõiks, tegi teda nii nukrats, et oma wõeruskäiku wõimalikult lähendas ja lahle katsumise peale, õige pea oma õega jälle senna tulla, ainult pomisetes wastata suutis.

Wast õues tõmmas tema jälle lahlemalt hinge. „Kuju! koju!“ See esimene tühi läit oli pea kõiki tema julgust lammatanud; kui otsitud neiu pilt mitte nii elawalt ja kõiks kenaduses tema südames